

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **A. S.**
státní příslušností Ruská federace
bytem P.
zastoupen JUDr. Beátou Kolcunovou, advokátkou
sídlem Václavské nám. 807/64, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2017 č. j. OAM-656/ZA-ZA11-BE04-2016

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 7. 3. 2017 č. j. OAM-656/ZA-ZA11-BE04-2016 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 628 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce JUDr. Beáty Kolcunové, advokátky.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2017 č. j. OAM-656/ZA-ZA11-BE04-2016, kterým byla žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

azyly (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu.

2. V doplnění žaloby žalobce nejprve obecně namítal porušení ust. § 2 odst. 1, § 3, § 50, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Dále uvedl, že druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal více než deset let po té první. Podotkl, že vlivem naprosto zhoršeného zdravotního stavu si na toto zřejmě již nepamatuje. V průběhu současného řízení správnímu orgánu podrobně sdělil veškeré své důvody, pro něž se nemůže a nechce vrátit do Ruské federace. Zdůraznil, že mu ve vlasti hrozí nebezpečí ze strany FSB, agenti mu již v minulosti v České republice vyhrožovali, po návratu by ihned čelil stíhání z jejich strany. Poukázal na ust. § 11a zákona o azylu a dodal, že pokud opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany obsahuje nové skutečnosti a zjištění, je o ní správní orgán povinen meritorně rozhodnout. Citoval také ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a na odbornou literaturu, podle kterých musí být opakovaná žádost věcně projednána za předpokladu, že jsou kumulativně splněny následující podmínky: 1) jsou uvedeny nové skutečnosti nebo zjištění a 2) takové skutečnosti a zjištění nemohly být bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. V této souvislosti upozornil na své onemocnění. Podle jeho názoru žalovaný v předchozím rozhodnutí ani nyní nevěnoval otázce zdravotního stavu jakoukoli pozornost, k předloženým lékařským zprávám uvedl plytký argument, že žalobce nepodstupuje žádnou speciální či nákladnou léčbu, kterou by nemohl podstoupit ve své vlasti. Žalobce namítal, že jeho léčba je velice nákladná, jako samoplátce si ji nemohl dovolit. Žalovanému sdělil i jméno své lékařky, nic mu tedy nebránilo v tom, aby k této otázce doplnil dokazování. Upozornil na to, že se žalovaný tímto vůbec nezabýval a vyžádal si pouze obecnou zprávu, kterou vypracoval lékař v Příjímacím středisku cizinců, který však není specialistou na dané onemocnění. Dále konstatoval, že správní orgán vůbec nevzal v úvahu svou diskreční pravomoc dle ust. § 11a odst. 4 zákona o azylu, ani nepřihlédl k tomu, že žalobce žije v České republice nepřetržitě od roku 1994 a má zde vytvořeno veškeré zázemí. Odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 6/2011-96, ze kterého je patrné, že novou skutečností je minimálně to, že trpí závažnými zdravotními potížemi, jež nemohl vzhledem ke své situaci řešit, neboť neměl dostupnou žádnou léčbu, došlo proto k zásadní změně, žádost měla být meritorně posouzena a na základě řádně zjištěného skutkového stavu mělo být vydáno přezkoumatelné rozhodnutí. K pasáži napadeného rozhodnutí týkající se toho, že žalobce svůj zdravotní stav nijak nedoložil, uvedl, že ji nepovažuje za přípustnou, neboť podmínkou pro aplikaci ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je, že žadatel „*neuvvedl nové skutečnosti*“, nikoli že „*neuvvedl a neprokázal nové skutečnosti*.“
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek, neboť neprokazují, že by pochybil. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost žalobce a na vydaná rozhodnutí. Byl toho názoru, že se zabýval všemi fakty, které žalobce v průběhu řízení uvedl, a zjistil, že nebyly sděleny nové skutečnosti, které by odporovaly použití ust. § 25 písm. i) ve spojení s ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, v žádosti totiž byly uvedeny stejné důvody jako v řízení předchozím. Poukázal na to, že se jedná již o druhou účelovou žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky, ani v prvním správním řízení, které bylo ukončeno vydáním meritorního rozhodnutí, nebyla žalobci přiznána žádná z forem mezinárodní ochrany. Dále uvedl, že neshledal, že by žalobci v případě návratu do země původu hrozilo nebezpečí vážné újmy dle ust. § 14a zákona o azylu, přičemž měl za to, že jeho zdravotním stavem se zabýval dostatečným

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

způsobem, zdravotní problémy byly zmiňovány již v předchozím řízení. Konstatoval, že skutečnost, že zde žalobce žije již od roku 1994, je jeho svobodným rozhodnutím, pokud zde však nepobýval na základě některé ze zákonem upravených forem pobytu na území České republiky, musel počítat s tím, že zde nebude moci zůstat. Z obsahu spisových materiálů podle žalovaného vyplývá, že žalobce je rozvedený a má dospělé potomky. V podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dodal, že se nedomnívá, že by postupoval nezákonně, nesprávně nebo že by byl žalobce nějakým způsobem zkrácen na svých právech. Navrhl žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítnout.

4. Po změně svého právního zástupce předložil žalobce ambulantní zprávu své ošetřující lékařky ze dne 17. 9. 2018, ze které dle něj jednoznačně vyplývá, že jeho stav je velmi vážný a vyžaduje denní substituční léčbu, která nemůže být přerušena, neboť je zde riziko úmrtí. Požádal soud o zohlednění této skutečnosti a dodal, že již ve správním řízení poukazoval na svůj špatný zdravotní stav, žalovaný však popřel jeho závažnost. Měl také za to, že s ohledem na obsah předložené zprávy je zřejmé, že skutková zjištění žalovaného jsou s ním v přímém rozporu, neboť je zde výslovně uvedeno, že se nachází v bezprostředním ohrožení života, což mu objektivně brání v návratu do vlasti.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 3. 3. 2005 podal žalobce první žádost o udělení mezinárodní ochrany, důvodem jejího podání byla skutečnost, že se nemůže vrátit do Ruska, neboť by tam byl pronásledován ve stejné věci, za kterou zde byl odsouzen, a má strach z lidí z ruského podsvětí. Při pohovoru dne 3. 3. 2005 žalobce popsal důvody svého odjezdu z Ruska v roce 1994, do České republiky přicestoval za účelem obchodu s uranem. Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 1. 11. 2005 č. j. OAM-193/LE-JE01-JE01-2005 nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu. V tomto rozhodnutí je poukazováno též na to, že žalobce sdělil, že byl již čtyřikrát v nemocnici na Pankráci, neboť má nádor na hypofýze, k tomu však nedoložil žádné doklady, ač k tomu byl vyzván. Dne 27. 7. 2016 podal žalobce druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jako důvody jejího podání uvedl obavu z toho, že ho v Rusku zabijí, skutečnost, že nemůže chodit k lékaři, neboť nemá pojištění. Dále sdělil, že v Německu má matku, které chce být nablízku a pomáhat jí. Na podání první žádosti o udělení mezinárodní ochrany v roce 2005 si nevzpomínal, ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že v roce 2007 podstoupil operaci nádoru na hypofýze v Nemocnici Na Homolce, v současnosti se cítí zesláblý, zhubl 23 kg, pravidelně chodí na endokrinologii na Karlovo náměstí, nemá ale zdravotní pojištění, tak nemůže být celkově vyšetřen. Dle protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 1. 8. 2016 zopakoval, že žádost podal, neboť mu ze strany FSB bylo vyhrožováno smrtí a také proto, že jeho zdravotní stav je špatný, léky jsou drahé, chce žít normálně, mít zdravotní pojištění, pomáhat své matce, která žije v Německu. Ke svému zdravotnímu stavu dále uvedl, že nemá na nic chuť, má pocity slabosti, špatně spí, bere prášky na spaní a též hormony, které jsou drahé. Do roku 2006 byl ve výkonu trestu, po operaci hypofýzy mu byl zbytek trestu odpuštěn. Nemá zde

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

práci, živí ho matka, v České republice žije jeho bývalá manželka, v Rusku není s nikým v kontaktu. Žalobce předložil lékařské zprávy z let 2006, 2007 a 2009 a souhlasil s tím, aby se žalovaný seznámil s obsahem jeho zdravotní dokumentace a pořídil si z ní výpisy či kopie. Dne 5. 8. 2016 byla provedena lékařská prohlídka žalobce ve Zdravotnickém zařízení Ministerstva vnitra, oblastní ZZ Brno, ve zprávě ze dne 30. 8. 2016 č. j. OAM-656/ZA-ZA11-2016 se píše: „V době vyšetření jmenovaný nevykazoval akutní zhoršení zdravotního stavu, které by vyžadovalo neodkladné specializované vyšetření. Byla doporučena dispenzarizace na endokrinolog. odd., kterou lze provést v místě trvalejšího pobytu.“ Žalovaný shromáždil též podklady vztahující se k současné situaci v Ruské federaci, např. informaci MZV ČR „Ruská federace – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“ č. j. 98677/2016-LPTP ze dne 3. 6. 2016, výroční zprávu Human Rights Watch 2016 ze dne 30. 1. 2016. Žalobci bylo umožněno seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim, dne 7. 3. 2017 bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí č. j. OAM-656/ZA-ZA11-BE04-2016, kterým byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou podle § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo dle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno.

7. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
8. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.*
9. Podle ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
10. Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.*
11. Městský soud v Praze v první řadě připomíná, že opakovaná žádost o mezinárodní ochranu je přípustná pouze tehdy, pokud jsou zde dány nové skutečnosti, které nemohly být bez vlastního zavinění žadatele zkoumány již v předchozím řízení. K tomuto odkazuje na judikaturu vztahující se k předpokladům, za kterých opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany podléhá meritornímu projednání, např. na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012 č. j. 3 Azs 6/2011-96, ve kterém se uvádí: „Správní orgán v průběhu řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí v souladu s § 10a písm. e) zákona o azylu zkoumat, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. To tedy znamená, že přípustnost opakované žádosti je třeba posuzovat jak z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení azylu, tak z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení doplňkové ochrany. Přitom i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřipustnou, jestliže se od

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“ Z citovaného rozsudku vyplývá, že správní orgán by měl ve svém rozhodnutí odůvodnit, zda v opakované žádosti byly uvedeny nové skutečnosti, zda takové skutečnosti mohly být uvedeny již v předchozí žádosti, a také tím, jestli nedošlo k významné změně situace v zemi původu cizince.

12. Soud dále uvádí, že žadatel o mezinárodní ochranu musí unést především břemeno tvrzení, jak vyplývá např. z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2017 č. j. 6 Azs 64/2017-39: „*Nejvyšší správní soud opakovaně vyslovil, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel, z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích vychází. Žadatele stíhá břemeno tvrzení, důkazní břemeno je následně rozloženo mezi něj a správní orgán (srov. např. usnesení NSS ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013 - 38, či ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014 - 48). Správní orgán zjišťuje skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí z žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o mezinárodní ochraně (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41).*“
13. Opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany nelze v případě, že jsou v ní uvedeny nové skutečnosti, které nemohl žadatel uplatnit v předchozím řízení, posoudit jako nepřipustnou jen z toho důvodu, že žadatel svá tvrzení nedoložil, v takové situaci by bylo na správním orgánu, aby dostatečně zjistil skutkový stav věci.
14. V žalobě žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal s otázkou jeho zdravotního stavu, kterou považoval za novou skutečnost, proto podle něj měla být věc projednána meritorně. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce poprvé žádal o udělení mezinárodní ochrany v roce 2005, hlavním důvodem podání žádosti byla skutečnost, že by byl v Rusku pronásledován ve stejné věci, za jakou byl v České republice odsouzen (obchod s uranem), a obava z ruského podsvětí. Podání druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany v roce 2016 žalobce odůvodnil tím, že hrozí, že ho v Rusku zabijí, dále tím, že nemůže chodit k lékaři, neboť nemá pojištění, a také tím, že v Německu žije jeho matka, které by rád pomáhal. Městský soud v Praze souhlasí se žalovaným, že pokud jde o tvrzenou hrozbu pronásledování a uvěznění žalobce v případě jeho návratu do Ruska, nejedná se o nové skutečnosti. Stejný závěr však soud nesdílí ohledně skutečností, které žalobce uvedl ke svému zdravotnímu stavu.
15. Z rozhodnutí ze dne 1. 11. 2005 č. j. OAM-193/LE-JE01-JE01-2005 vyplývá, že se žalobce v průběhu řízení vyjadřoval i ke svému zdravotnímu stavu, konkrétně sdělil, že byl již čtyřikrát v nemocnici na Pankráci kvůli nádoru na hypofýze. K tomuto žalovaný ve výše specifikovaném rozhodnutí konstatoval: „*Žadatel v průběhu správního řízení uvedl, že má nádor na mozk, je léčen ve vězeňské nemocnici Pankrác. Jmenovaný v průběhu řízení nežádal*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

a nedomáhal se udělení humanitárního azylu ze zdravotních důvodů. (...) Správní orgán také vyzval právního zástupce výše jmenovaného v březnu roku 2005 k doložení zdravotního stavu žadatele a poskytl mu k doložení těchto materiálů dostatečnou lhůtu, ovšem tento, jak vyplývá ze spisového materiálu, nijak na tuto výzvu nereagoval, ačkoli mu byla správním orgánem tato možnost poskytnuta. Na základě údajů sdělených žadatelem v průběhu řízení nezjistil tedy správní orgán zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Správní orgán proto humanitární azyl ve smyslu § 14 výše uvedeného zákona neuděluje.“ Při řízení o opakované žádosti v roce 2016 žalobce uváděl jako důvod jejího podání mj. svůj zdravotní stav, ke kterému poznamenal (dle dokumentu „Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dle ust. § 10 odst. 2 zákona o azylu“): „V roce 2007 jsem měl operaci nádoru v Nemocnici Na Homolce v Praze. Byla to operace hypofýzy. Mám k tomu i lékařskou zprávu. V současnosti jsem hodně zesláblý, nemám žádnou chuť na nic, během dvou let jsem zhubnul 23 kg. Mám 73 kg. Chodím pravidelně do nemocnice k doktorce L. na Karlově náměstí, endokrinologie. Nemám ale zdravotní pojištění, proto mě nemohou celkově vyšetřit. Nemám proto zjištěný svůj zdravotní stav.“ Při pohovoru dne 1. 8. 2016 dodal, že si pravidelně chodí pro léky, které jsou velmi drahé. Předložil též lékařské zprávy z let 2006, 2007 a 2009, ze kterých je zřejmé, že byl dlouhodobě sledován pro mikroadenom hypofýzy, který mu byl v září 2007 operativně odstraněn. Ve zprávě ze Všeobecné fakultní nemocnice v Praze, 3. interní kliniky, kliniky endokrinologie a metabolismu VFN a 1. LF UK, ze dne 24. 2. 2009 se konstatuje, že žalobce trpí závažnou chorobou vyžadující trvalou a pravidelnou léčbu, pokud by byla přerušena, může dojít k výraznému zhoršení zdravotního stavu s hrozbou úmrtí (totéž vyplývá i ze zprávy téhož pracoviště ze dne 17. 9. 2018, která byla předložena soudu a je součástí soudního spisu). Žalovaný dále pořídil lékařskou zprávu ze zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra, oblastní ZZ Brno, ze dne 30. 8. 2016 č. j. OAM-656/ZA-ZA11-2016, ze které vyplývá, že v době vyšetření dne 5. 8. 2016 nebyl zdravotní stav žalobce akutně zhoršený, nebylo nutné neodkladné specializované vyšetření, na druhou stranu bylo doporučeno průběžné sledování na endokrinologickém oddělení.

16. Městský soud v Praze je toho názoru, že jako nové skutečnosti lze posoudit i údaje týkající se nemoci, kterou se správní orgán zabýval již při rozhodování o první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. K tomuto lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009 č. j. 1 Azs 43/2009-66, ve kterém se uvádí: „Zcela mechanické konstatování, že se jedná o stejnou nemoc, jakou žalovaný posoudil v řízení předchozím, je zcela nesprávné, neboť jednak přehlíží konkrétní okolnosti případu (vývoj onemocnění a jeho důsledky)...“ Podle zdejšího soudu platí, že ačkoli byl žalobce již v roce 2005 léčen pro nádor na hypofýze, nemohl výše uváděné skutečnosti správnímu orgánu sdělit již ve své první žádosti, operován byl až po vydání rozhodnutí ze dne 1. 11. 2005 č. j. OAM-193/LE-JE01-JE01-2005, a to v září roku 2007 (byla doložena propouštěcí zpráva z neurochirurgie Nemocnice Na Homolce ze dne 17. 9. 2007), další vývoj zdravotního stavu žalobce byl odvislý od této operace – dle doložených lékařských zpráv musí žalobce z důvodu odstranění hypofýzy trvale podstupovat substituční léčbu, bez které by mohlo dojít k významnému zhoršení jeho zdravotního stavu, hrozilo by dokonce úmrtí. Lze tak uzavřít, že v době rozhodování o první žádosti žalobce byly tyto skutečnosti žalovanému neznámé, jedná se tedy o nové skutečnosti, které nebyly bez zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím řízení.
17. Městský soud v Praze dále podotýká, že vzhledem k tomu, že zdravotní stav žalobce vyžaduje pravidelnou léčbu, měl se žalovaný zabývat též kvalitou a dostupností zdravotní péče v Ruské federaci. V této souvislosti soud rovněž poukazuje na to, že předchozí žádost

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla podána již v roce 2005, tedy jedenáct let před podáním druhé žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, mohlo tak tedy dojít vzhledem ke značnému časovému odstupu k podstatným změnám okolností rozhodných pro výsledek řízení. I tato skutečnost svědčí o tom, že žádost žalobce ze dne 27. 7. 2016 měla být posuzována věcně.

18. Soud má tedy za to, že nebyly naplněny podmínky pro posouzení opakované žádosti jako nepřipustné dle ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu, žalovaný měl věc posoudit meritorně.
19. Z výše uvedených důvodů soud zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. Současně soud vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
20. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. a úspěšnému žalobci přiznal jejich náhradu, a to za náklady na právní zastoupení žalobce výši 9 300 Kč za 3 úkony právní služby (JUDr. Jiří Bureš: příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby; JUDr. Beáta Kolcunová: převzetí věci) po 3 100 Kč a související paušální poplatky v celkové výši 900 Kč (3 x 300 Kč) dle §§ 7, 9 odst. 4 písm. d) a 13 odst. 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. JUDr. Bureš je plátcem DPH, soud proto přiznal k odměně za právní zastupování částku zvýšenou o 20% DPH u 2 úkonů právní služby, které vykonal tento právní zástupce. JUDr. Kolcunová není plátkyní DPH, proto nebyla k nákladům řízení za úkon provedený touto právní zástupkyní přiznána částka odpovídající příslušné sazbě daně ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. *a contrario*. Náklady řízení tedy celkem činí částku ve výši 11 628 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 31. října 2019

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.